

et høist tvivlsomt Spørgsmaal, om alle Pressforsøelser henhøre under Rævningsers Paakjendelse; der er ikke let andre Sager, hvis Paakjendelse i den Grad som Pressesager kan, naar de ere underlagte Rævninger, være saaledes afhængig af de sieblikkelige Forholds Indvirkning paa Dommernes Anskuelse, og det er derfor vistnok under alle Omstændigheder i høj Grad usikkert, at Rævningsinstitutionen har bestaaet i nogen Tid, har vænnet sig til at virke, før Sager af denne Bestaafenhed henlægges under den. Jeg troer, det er en Sætning, som overalt, hvor Rævninger have været indførte, er bleven fuldkommen anerkjendt, at Pressesager i alt Fald, selv om de egne sig til at paakjendes ved Rævninger, neppe bør være de første, der henlægges derunder; jeg mener altsaa derfor, at slige Spørgsmaal, som slet ikke egne sig til at drøftes her under nærværende Sag, maa det være forbeholdt den Tid, naar Rævningsinstitutionen overhovedet i sine forfjellige Enkeltheder kan blive Gjenstand for Overtøelse, at afgjøre. Den Tid kan jo naturligvis ikke være særdeles fjern efter den Bestemmelse, der er givet i Grundlovens § 79, men Begreberne om Fjernhed og Nærhed ere naturligvis meget relative efter den forfjellige Betragtning, der gjør sig gjældende om Nødvendigheden af Institutionens Indførelse og de Forholdsregler, der overhovedet maae ansees nødvendige, for at betrygge Institutionens vedvarende Virksomhed, uden at man derved tilføjelige tilføjer de Hensyn, som man skylder andre Betragtninger, hentede fra Betyggelsen af Retsfikkerhedens Overholdelse i det Hele.

Barfod: Maa jeg bede om Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

Barfod: Jeg har faaet Ordet til en personlig Bemærkning, og kan altsaa ikke tillade mig at opholde mig derved, at, naar den ærede Ordfører anseer Forslaget for overflødig, saa synes det, at den ærede Justitsminister netop finder, at der er Grund til at lægge megen Vægt derpaa, da det er forfjelligt fra hvad der staaer i Grundloven; men, hvad jeg nærmest vilde tage mig den Frihed at bemærke,

at, naar den ærede Justitsminister troer, at jeg har gjort mig skyldig i en Selvmødsigelse ved at anbefale et Forslag, der dog ikke vilde kunne bringe mig til at ansee hele Lovforslaget for Andet end forkasteligt, saa troer jeg, at den Selvmødsigelse vilde han ikke have breidret mig, naar han havde erindret, at selv i Forkasteligheden er der Grader. Jeg kunde ganske vist have vænnet, at det havde været mig tilladt end yderligere at gjøre opmærksom paa den ærede Justitsministers fra Ordførersens heelt forfjellige Opfattelse af mit Forslag, som nu forekommer ikke alene mig, men ogsaa mange flere at have en større Bigtighed, end det tidligere havde.

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er begjert af følgende Medlemmer: Jespersen, Frølund, J. Knudsen, Høier, Wilkens, Damgaard, Gøttlob, With, Gram, Dlesen, Rinnemann, Hall, Kampmann, Schack og Heggelund.

Med 51 Stemmer mod 18 blev det derpaa vedtaget, at Afslutning skulde finde Sted.

Man gik derpaa over til Afstemning, hvorved

Forslag af Barfod, Glerup, Ingstrup, Alberti, Wilkens, Boisen, Gram, la Cour, Spandet, Sidenius, B. Christensen, Doppermann, Lunde, Rotwitt, Lykke, G. A. Hansen, Chr. Larsen, Grundtvig, Heggelund:

At følgende Slutningsparagraf (§ 17) tilføies:

„Saasnart Rævninger blive indførte i Danmark, skulle alle Pressesager undergives disse.“
forkastedes med 48 Stemmer mod 24.

Formanden: Der er endnu en Slutningsindstilling under Nr. 20, men som jeg ikke troer det fornødent at sætte under Afstemning, nemlig den, at Paragrapherne skulle nummereres i Overensstemmelse med de stedfundne Afstemninger; det er jo en Selvfølge. Naar jeg skal tillade mig nærmere at angive, hvad Følgen deraf vil være, saa er det kun, at den nuværende § 13, da § 12 er udgaaet ved 2den Behandling, bliver § 12, at § 14 bliver § 13, at § 15 bliver § 14, og at den herefter indskudte nye Paragraf bliver § 15. Hvis Ingen begjærer det, skal jeg ikke lade